

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

† ШЕСТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

В онова време, когато Исус отиде в Гадаринската страна... срещна Го от града един човек, който от много години имаше бесове и не обличаше дреха и в къща не живееше, а по гробищата. Той, като видя Исуса, извика, падна пред Него и с висок глас рече: какво имаш Ти с мене, Исусе, Син на Бога Всевишния? Моля Ти се, не ме мъчи! Защото Исус бе заповядал на нечистия дух да излезе от този човек; понеже от дълго време го мъчеше, тъй че го връзваха с вериги и окови и го пазеха; но той разкъсваше оковите, и гонен биваше от беса по пущинаците. Исус го попита и рече: как ти е името? Той рече: легион; защото много бесове бяха влезли в него. И те молеха Исуса да не им заповядва да идат в бездната. А там по рътлинната пасеше голямо стадо свини; и бесовете Го молеха, да им позволи да влязат в тях. И им позволи. Като излязоха бесовете от човека, влязоха в свините; и сърна се стадото низ стръмнината в езерото и се издави. Свинарите, като видяха станалото, избягаха, та разказаха в града и околността. И излязоха да видят станалото; и като дойдоха при Исуса, намериха човека, от когото бяха излезли бесовете, седнал при нозете Исусови, облечен и със здрав ум; и се изплашиха. А ония, които бяха видели, разказаха им, как се спаси бесният. И целият народ от Гадаринската околност Го молеше да си отиде от тях; понеже бяха обзети от голям страх. Той влезе в кораба и се завърна. Човекът пък, от когото излязоха бесовете, Го молеше да бъде с Него; но Исус го отпрати и рече: върни се в къщата си и разказвай какво ти сторил Бог. Той отиде и разправяше по целия град какво му бе сторил Исус. (Ев. Лук. 8:26-39)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ЗА БЕСНОВАТИЯ

Християни, знаете ли как трепери някой слаб, човек, като види, че към него идва да го съсипе някой посилен от него, покланя му се отдалеч и се моли на силния да не го погубва? Така и дяволът треперел, като видял силния цар Исус Христос да идва да го изгони от бесноватия, паднал в нозете Му и почнал да Му се моли да не го изпраща на вечна мъка, както ще чуете сега от днешното (литургийно свето) евангелие.

ТЪЛКУВАНИЕ

Благочестиви християни, чухте ли от днешното свето Евангелие колко лошо дяволите измъчвали беснования и как пострадали (си изпатили) свинете, когато дяволите влезли в тях? Но чуйте сега да видим защо Бог дава власт на дявола да влиза в човека и да го мъчи. Бог дава това за две неща: първо, заради нашите грехове, и второ, за да изпита търпението ни. Защото Бог мрази греха. Затова изоставя човека, който върши зли грехове, и го предава на дявола заради греховете му. Както направи най-светлия ангел тъмнина и гнусота заради гордостта му и човешкото естество - смъртно - заради Адамовото престъпление. Но послушайте, за да разберете ясно как дяволът влиза в човека, който не слуша Божиите заповеди. Като помазал Саул за еврейски цар, пророк Самуил му рекъл: “Сауле, Бог ми се яви и ми заповяда да ти кажа да отидеш да се биеш с цар Амалик и като го победиш, да не оставиш нищо живо и да не взимаш нищо. Войската, жените и децата им да изколиш до крак и да предадеш всичко на меч и на огън, но от имуществото им и от нещата им да не вземаш нищо. Защото така заповяда Господ”. И Саул отишъл с 430-хилядна войска и победил цар Амалик, но не изклал всички до един, а оставил някои живи и взел много добитък и други скъпи неща в нарушение на Божиата заповед. Тогава Бог се разгневил на Саул и изпратил Самуил да му каже, че Бог съжaliaва, че е направил Саул Израилев цар, защото не е спазил Божиата заповед, а е взел най-хубавия добитък на чужденците езичници. И когато Самуил го попитал защо ги е взел, Саул му рекъл: “Взех ги, за да направя с тях жертва на Бога”. Самуил казал: “Царю, Бог не иска такава жертва, а иска да спазваме добре Неговите заповеди”.

Тогава Самуил оставил Саул като недостоеен и отишъл и помазал с миро Давид за Израилев цар. А в цар Саул влязъл дяволът в изпълнение на Божията заповед и го мъчел заради греха му. Ето как дяволът влиза в човека, който потъпква Божията заповед. Защото когато човек съгреша, Божият Дух побягва от него и дяволът влиза в него като в празна колиба и го мъчи. Както Сам Бог рекъл на Моисей: „Духът Ми не може да живее в тези хора, защото живеят грешно“ (ср. Бит. 6:3). Ето как Бог напуска човека и го предава на дявола заради греха му. Но да не мислите, че Бог предава само грешниците на дявола. Знайте, че много пъти предава и праведници, за да изпита търпението им и за да ги покаже на света като пример за търпение. Бог предава добри хора на дявола не за да ги погуби, а за да увеличи наградата им за търпението, както увеличи наградата на праведния Иов, на апостол Павел, на свети Евстатий и на безброй други праведници. Дяволът не успя да навреди с нищо на добрите хора, само им увеличи наградата от Бога и ги направи висок образец на търпение. Ето заради тези две неща, тоест заради греха и за изпитание, Бог позволява на дявола да вреди на човека. Дяволът винаги се мъчи да отдели човека от Бога и сее сред Христовото учение еретическо, от което се появяват еретиците в света. Първо той докара в света идолопоклонството и многобожието, заради което хората колежа синовете и дъщерите си в жертва на бесовете (прекарваха през огън синовете си и дъщерите си) (4 Царств. 17:17). Той изгони Адам от рая, за да се мъчи през целия си живот и да плаче 900 години срещу рая, в своите скърби и трудове, както бил измъчван от дявола и днешният бесноват.

ПОУЧЕНИЕ

Мили братя и сестри, сред нас има мнозина като днешния бесноват, които живеят в мръсни грехове, тоест в пиянство, блудство, преяждане, сребролюбие и други грехове, които смърдят като мръсни гробища. И не познават греховете си, а ходят като безумни. Защото какъвто е бесноватият, такъв е и пияният, не се различават нито по ум, нито в делата. Както обладаният от бяс не усеща, когато го хвалят или му се карат и го бият, така и пияният не усеща. И както бесноватият се търкаля в праха и калта, така и пияният блудник се търкаля в мръсотията и греховете и не усеща какво прави. Но горко на такива хора, които не гледат да се измият с покаяние и изповед, а предпочитат да живеят в грехове пред това да се обърнат към чистотата. А някои толкова са се отдали на греха, че и да ги учи някой, пак не слушат никого. Виждате ли как дяволът тегли хората към вечна мъка и те предпочитат да живеят с дявола, отколкото с Бога. Ето каква лудост и бяс има в пиянството, блудството и сребролюбието. Но тежко на такива хора, ако умрат в този грях без покаяние и изповед. Но какво казват някои наивници? - „Докато съм млад, ще върша този грях, а когато остарея, тогава ще се покая“. Добре, но знаеш ли дали ще доживееш до утре, да не говорим - до старини? Защото мнозина замръкват живи, а осъмват умрели. Никой не бива да

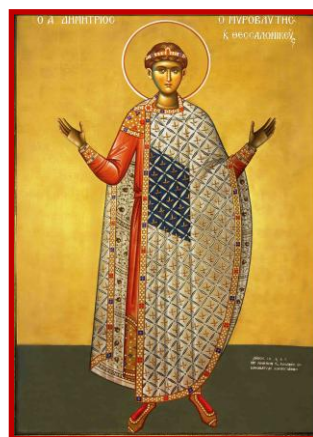
казва така, а всеки трябва да си пази душата чиста. Защото дяволът постоянно обикаля и гледа как да вкара човека в грях и където е слабото му място, там го напада. Атакува един с пиянство, друг - с блудство, друг - с хулене, сребролюбие, с гордост и така нататък. Но всичко е в наша воля. Ако искаме, можем да го победим. Когато се отдалечим от греха, тогава и дяволът се отдалечава от нас, и когато постъпваме според Божиите заповеди, тогава и Бог ни дарява Небесното царство. Нему слава във вечните векове, амин.

Свети Софроний, Епископ Врачански
Източник: www.sveta-gora-zograph.com

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

СВ. ВМЧК ДИМИТРИЙ МИРОТОЧИВИ

(†306 година; чествва се на 26 октомври)

ТРОПАР, ГЛАВ 3

Велика обрете в бедах
тя поборника вселенная,
страстотерпче,
языки побеждающа.
Якоже ѹбо Лиевѹ
низложил еси гордыню,
и на подвиг дерзновенна
сотворив Нестора,
такo, святѣ Димитрие,
Христѹ Богѹ молися
даровати нам велию
милость.

Велик поборник в бедите вселената те намери,
страдалче, побеждаващ народите,
защото, посрамил гордостта на Лий, вдъхновил си за
дръзновен подвиг Нестор.
Тъй, свети Димитре, Христа Бога моли да дарува
нам велика милост.

ИЗ „ОХРИДСКИ ПРОЛОГ“ – 26 ОКТОМВРИ

РАЗСЪЖДЕНИЕ

Чудо на св. Димитрий Солунски. Св. Димитрий приживе бил солунски воевода, останал такъв и след смъртта си. Неговото присъствие в Солун хората са усещали особено по време на големи нещастия. Той защитавал града, отклонявал бедите, отблъсвал завоевателите и помагал на всеки, призовавал неговото име. Ето един чуден случай [за проявата] на неговата необикновена помощ на хора в беда. Веднъж варварите нападнали Солун, но не успели да го превземат. Разгневени от това, те подпалили цялата околност и отвели в робство две хубави девойки, които подарили на своя княз. Девойките умеели добре да бродират. Князът, като видял някои техни ръчни изработки, им казал: „Слушал съм, че по вашите земи има велик Бог – Димитрий, че той прави големи чудеса, избродирайте ми на платно неговия образ“. Девойките му отговорили, че Димитрий не е

Бог, а Божий служител и помощник на християните, и първом отказали да бродират образа на светеца, но князът, като ги заплашил със смърт, сторили заповяданото и до деня на св. Димитрий завършили работата. В навечерието на празника, значи, и двете гледали своята бродерия и плачели заради това, че този празник ще прекарат в робство, и второ, че избродирания образ на своя най-скъп светия, трябвало да дадат на нечестивия варварин. Двете девойки се молели на св. Димитрий да им прости. Тогава се появил св. Димитрий и взел двете девойки, както някога ангел [взел] пророк Авакум, пренесъл ги в Солун и ги поставил в своя храм. В църквата се служило всеобщо бдение и имало твърде много народ. Като разбрал [народът] за чудесното спасение на тези християнски девойки, всички прославили Бога и Неговият велик служител и воевода св. Димитрий.

Св. Николай Велимирович

Отеческо наследство

7. ДОКОЛКО МОЖЕМ ДА СЕ ДОВЕРЯВАМЕ НА УМА СИ ВЪВ ВЪПРОСИТЕ НА ВЯРАТА?

(Продължава от бр. 787)

"Вярващ не е онзи, който вярва на всичко, а онзи, който вярва Богу, и само такъв се нарича вярващ. Остави изследванията и приеми вярата. Вярата просвещава всичко, вярата осветява всичко, вярата прави човека достоен за Духа Свети." Светител Йоан Златоуст.

"В пълния смисъл истинска вяра е именно тази, когато някой вярва само за това, че Бог така е заповядал, и когато, за да повярва, не търси нищо повече, освен да разбере как е заповядал Бог, и веднага щом узнае, че Бог е заповядал да вярва така и така, се успокоява напълно и не допуска никакви колебания. Това е детска вяра, безпрекословно вярваща в Бога - Своя Отец! Именно нея е заповядал Господ, когато е казал: "Ако не се обърнете и не станете като деца, няма да влезете в царството небесно" (Мат. 18:3). От това вие сам можете да направите извод, че ако някой вярва по някакъв друг начин, за него не може да не се усъмним, че ще влезе в царството небесно. Такава детска вяра не е сляпа, а зряща и виждаща всичко с чисти, ясни очи. Тя не се впуска в умствени изследвания, а щом познае, че така Бог е казал, се успокоява с това. При нея това е най-вярната, най-здравата и най-разумната основа на всички вярвания." Светител Теофан Затворник

Трябва да отдаваме предпочитание на детската вяра, послушна Богу и отхвърляща собствените си изследвания!

"При нас стана обичай на сляпата вяра да противопоставяме разумната, а под разумна да разбираме учената вяра, която не се задоволява само с това основание, че "Бог така е заповядал, затова вярвам", а към всичко примесва и съображенията на

своя ум, като се срамува дори да спомене, че Бог така е заповядал, понеже вижда в това унижение за ума си. При някои нещата стигат дотам, че те изобщо не искат да вярват на нищо такова, което не могат да подчинят на разума си и да съгласуват със сумата придобити понятия и с установилите се в главата им възгледи за съществуващото. На тези ще кажа: Няма грях в това да се търсят никакви умствени съображения при изясняването и пълното разбиране на въпросите на вярата. Това нередко са правила и Светите отци. Но трябва да отбележим, че това не добавя нищо към същността на вярата и е съвсем странично и допълнително дело. Има ли го или го няма, вярата в Бога, както казахме, нищо не губи от това. Който е натрупал в себе си такива съображения, няма пред Бога предимство по сравнение с този, който не ги притежава, а искрено и ясно вярва във всичко, само защото Бог така е заповядал". Светител Теофан Затворник

"В зависимост от това доколко се дава предимство пред собствените съображения, вярата отслабва и губи значението си, а там, където вярват само на своите съображения, изобщо няма вяра, а само мъдруване по въпросите на вярата... "Да разсъждавате - разсъждавайте, но не отслабвайте покорността си пред вярата и не я разклащайте, защото това е покорност Богу, против Когото не може да се спори." "Вяра не сляпа, а зряща е не тази, която разсъждава за въпросите на вярата, а която искрено и непоколебимо вярва, основавайки се на убеждението, че Бог е заповядал така да се вярва, както детето без разсъждения вярва на думите на баща си и майка си." "По същество разсъждението нищо не придава на силата и значението на вярата. Напротив, онзи, който в делото на вярата започне да дава превес на своето съображение и разсъждение, по този начин намалява значението на вярата си пред Бога, както намаляват силата на виното, като прибавят в него вода. Който дава превес на разсъждението си, вярва на разума си, а не на Бога. И собствено тук няма вяра..." Светител Теофан Затворник.

Разумът е само способност да се постига познание на истината, а не източник на истината.

"Ние сами в себе си носим готов създател на ерес и ковач на всяка лъжа - нашия разум. Само да му се поддадем - и той ще ни отведе незнайно къде. Може би ще се учудите, недоумявайки, че такъв е нашият разум, но всъщност е точно така. Днес всички и навред търсят разумност. Само това се чува: това го иска разумът, както ми подсказва разумът, дайте разумно обяснение, разумно убеждение, разумна вяра. Ако е вярна пословицата: който каквото го боли, за това говори - то разумът е болест на нашето време. Добре е, че хората търсят разумност. Но не е добре, че я търсят само в единия човешки разум. Искат да направят от този разум всемирна наставник - цар на истината. Не е ясно - защо му се пада такава чест? Когато човек се роди на този свят, не знае нищо, нито едно нещо не може дори да назове сам, на всичко се учи, а щом стъпи на крака, още недостигнал пълнолетие, започва да се превъзнася и

да повтаря: аз и разумът ми, всичко ще разсъдим и ще решим сами. Разумът наистина е велик дар Божи, но дарувайки ни го, Бог не го е положил за източник на истината, а само за неин приемник. Не ни е казал тъй: Ето ви разум, слушайте него и както ви научи, така постъпвайте. А какво е сторил Той? Като е създал човека с разум, тогач му се е явил и е започнал да го учи на истината, и оттогава не е преставал и не престава да го ръководи към познанието на истината и да просвещава ума му с познанието за нея..."

"Разумът е способност да се познава истината, но самата истина не е в него, а трябва да му се даде отвън. От кой, ако не от Бога - източника на битието и истинското познание? Тя е дадено от Него, пребивава на земята - пази се и се преподава на всичко. На разума трябва да се каже: Изучавай я и я пази, от самия себе си ти можеш да излъчваш само фантазии като сапунени мехури или да плетеш хитроумията на помислите като някаква паяжина, която се разкъсва при лекия полъх на вятъра." Светител Теофан Затворник (9).

По-добре е да не се доверяваме на нашия разум.

"Когато умът, още не очистен от покаянието, още блуждаещ в областта и мрака на падението, още непросветен и неръководен от Духа Свети, дръзне сам, със собствени сили, от мрака на гордостта да разсъждава за Бога, тогава той непременно ще изпадне в заблуждение. Такова заблуждение е богохулство. За Бога можем да знаем само това, което Той поради великото Си милосърдие е открил пред нас" Светител Игнатий (Брянчанинов).

"Моят собствен ум носи върху себе си печата на падението, покрит е с покривалото на мрака, разхвърля мрежи за себе си. Още в рая се е стремил той непридирчиво и невнимателно да придобие знание, погибелно и убийствено за него! След падението си той е станал още по-невзискателен, безгрижен: дръзко се опива от чашата с отровното познание и така решително унищожава в себе си вкуса и възделението към Божествената чаша на спасителното знание." Светител Игнатий (Брянчанинов).

(Следва)

Из книгата „Какво е необходимо да знае съвременният православен християнин“ от архимандрит Лазар Абашидзе, Тавор прес, София

Детски свят

ПРИТЧА ЗА КЛОНЧЕТО

Един знатен дворянин се увличал по лов със соколи. Веднъж неговият ловец му донесъл от гората съвсем малко соколче. Херцогът сам го нахранил и го дал на ловеца за обучение. Птичето пораснало и се превърнало в силен и красив сокол. Но никой никога не го видял в небето – всичките му дни преминавали върху клона на едно дърво. Херцогът обичал, стоейки на балкона, да наблюдава тренировките на своите ловни птици – ловецът, който

ги тренирал, бил много опитен и в небето пърхали добре обучените от него ястреби и соколи. Но любимият му сокол все така не напускал своето местопребиваване.

Досадило му това положение и разпратил свои слуги из цялото имение да търсят човек, който да научи сокола да лети. След известно време, отново посрещайки утрото на своя балкон, херцогът забелязал своя любимец да се рее високо в небето над замъка. Зарадвал се много и незабавно поискал от слугите си да му представят човека, който извършил това чудо.

След няколко минути в покоите му влязъл един обикновен селянин.

Учуденият дворянин се обърнал към него с въпроса:

– Как успя да заставиш сокола ми да полети?

– Не беше трудно, Ваша светлост, – отговорил селянинът. Аз просто отрязах клона, на който седеше птицата, а тя, лишена от обичайното си място, разбра, че има крила и полетя!

Сред нас също има немалко хора, които стоят здраво закрепили се върху своя „клон“, и даже не подозират, че имат крила. Понякога случващите се събития разбиват на трески надеждната им опора и те разбират, че могат да летят.

Навярно на много от нас трябва да бъде прекършен „клонът“, за да се лишим от топлото и надеждно местенце, в което сме се вкопали и да бъдем принудени да полетим. Именно проблемите, неприятностите, болестите идват в нашия живот, не за да ни сломят, а за да ни научат да летим!

„Ето, за добро ми беше силната тъга...“ – (Исайя 38:17)

Източник: „Православен глас“, Брой 10, 2024 г.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

25 октомври † 6 Неделя след Неделя подир Въздвижение. Св. мчци Маркиан и Мартирий. Гл. 4, үтр. ев. 10, ап. Гал. 2:16-20 (с. 211), лит. ев. Ак 8:26-39 (с. 123)

26 октомври † Св. влчк Димитрий Мироточиви (Димитровден). Преп. Димитра Киевска (Доростолска)

27 октомври *Св. мчк Нестор. Преп. Димитрий Басаревски

28 октомври *Св. мчца Параскева. Св. мчци Терентий, Неонил и чедата им. Преп. Стефан Гавант. Св. Димитрий, митр. Ростовски. Преп. Теофана (царица Теодора Българска)

29 октомври Св. прпмчца Анастасия Римлянка. Преп. Герасимон

30 октомври *Св. крал Стефан Милүтин. Св. свщмчк Зиновий, еп. Ггейски и св. мчца Зиновия.

31 октомври Св. апли от 70-те: Стахий, Амплий и др. Св. мчк Епимах

Енорийският лист се издава с благословието на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Енорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес:

www.bram-blagoveshenie.bg